

JUDITH SØLVKJÆR
ILLUSTRERET AF LYKKE BIANCA

Skovens Magi

LOA 1

KRABAT

JUDITH SØLVKJÆR
ILLUSTRERET AF LYKKE BIANCA

LOA 1

Skovens Magi

KRABAT

Odas hus

Jeg stirrer på huset. Taget er lavt og bygget af strå. Der er små, sorte vinduer og en blå dør. Vinduerne ligner øjne under et rodet hår. Der vokser planter langs muren, dobbelt så høje som mig. Små insekter svirrer om blomsterne.

Jeg blinker med øjnene. En. To. Tre gange.
Min røde kuffert er tung. Jeg sætter den ned.
En. To. Tre. Uanset hvor mange gange jeg
blinker, står jeg stadig foran huset. Det er ikke en
drøm. Jeg stamper i jorden. Dumme mor.
Dumme far. Hvorfor skulle jeg på ferie
her? Helt alene?

Den blå dør går op med
et knirk. Der er mørkt
indenfor, det ligner en
gabende mund, der er
klar til at sluge mig.
Jeg ser mig over
skulderen. Den
lange grusvej,
der fører op til
virkeligheden,
snor sig
gennem marker
med højt græs. Kan

jeg nå at gå tilbage, inden hun ser mig?

“Jamen, lille Loa,” lyder en stemme. Den ryster lidt. “Står du der? Kom ind.”

For sent, jeg er opdaget. Med et suk vender jeg mig mod døren, hvor en skikkelse dukker op. Bedstemor Odas ryg er krum, og hun har buskede øjenbryn. Selv i hendes ører vokser der grå hår. Hun ligner heksen fra Hans og Grete. En gysen løber ned ad min nakke.

“Kom bare, jeg bider ikke,” siger hun og smiler. Hun mangler en tand.

Jeg synker en klump og samler min kuffert op. Mine hænder er svedige.

“Jeg er stærk, jeg er klog, jeg er modig,” hvisker jeg. De ord hørte jeg engang i en video på YouTube. Man skal sige det til sig selv hver dag, sagde pigen i videoen. “Jeg er stærk, jeg er klog, jeg er modig.”

Så går jeg ind i huset.

Indenfor er der mørkt. Jeg stiller mine sko i gangen og følger Oda ind ad en dør til en stue. Støvede solstråler falder ind ad de små vinduesøjne. Stuen lugter af gamle møbler. Bedstemor Oda åbner en dør ind til et værelse.

“Her skal du sove,” siger hun.

Jeg smiler forsigtigt. Oda har utrolig mange rynker. Ligesom en rosin. Langsomt går jeg ind i værelset. Da jeg går forbi Oda, sørger jeg for ikke at røre hende. Jeg knuger om håndtaget på min kuffert, til mine fingre gør ondt.

“Du kan lige få lov at pakke ud. Så smører jeg nogle madder.”

Oda går ud og lukker døren. På den anden side runger et slag fra et bornholmerur. Det giver et sæt i mig. Jeg ser mig omkring. Værelset er lille, men hyggeligt. Det var min mors værelse, da hun var barn. Der hænger stadig tegninger på væggene. De fleste er af heste, det er min mors yndlingsdyr. Jeg synes, heste er alt for store. Når jeg er med hende på rideskolen, er jeg altid bange for at blive trampet ned af deres hove.

Odas stemme lyder inde fra stuen. Langsomt åbner jeg døren og lister ud til hende. Hun har dækket op på et rundt bord af mørkt træ. Der ligger rugbrødsadder på et skærebræt, og to blomstrede

tallerkener står på bordet. Oda er ved at hælde mælk op i to glas.

“Kom du her og sid,” siger hun og sætter kanden fra sig. Selv sætter hun sig på den anden side af bordet. Jeg trasker over til den tomme stol ved siden af hende. Stolebenene hviner, da jeg trækker den ud.

“Fortæl mig om din skole,” siger Oda og rækker skærebrættet frem mod mig.

Jeg stirrer på madderne. Rugbrødet glinser med noget, der ligner gråt smør.

“Det er fedtemadder. Andefedt er godt mod uheld,” siger Oda.

Jeg ser på Oda. Uheld? Jeg er uheldig, at jeg er havnet her. Regner hun virkelig med, at jeg vil spise det? I det samme knurrer min mave højt. Oda smiler. Hvis maden bringer held, så kan det måske få mig hjem. Langsomt rækker jeg ud og tager en af de slatne madder.

“Eller du kan fortælle lidt om dine venner?” spørger Oda.

Jeg trækker på skuldrene, tager en minibid af

madden. Det er faktisk ikke så slemt, men det har jeg ikke tænkt mig at indrømme.

Oda skærer sin mad ud med kniven og spiser den med en gaffel. Jeg kan høre, at hun tygger. Lyden får mig til at rynke på næsen. Vi spiser lidt i stilhed.

“Jeg ved godt, at din mor og jeg ikke taler så meget sammen.” Oda sukker. “Hun har altid så travlt.”

“Hun har alt for travlt,” mumler jeg.

“Men jeg ville så gerne, at vi to kunne lære hinanden at kende. Så jeg bad om, at du kom herhen i ferien. De havde alligevel svært ved at få tingene til at passe med arbejdet.”

Jeg ser ud ad vinduet. Mine forældres arbejde kommer altid først. Selvfølgelig ville de sende mig hen til en bedstemor, jeg ikke rigtig kender. Et sted væk fra alt og alle, hvor der intet sker. Her er så stille i forhold til i byen, hvor vi bor.

“Lad mig fortælle en historie.” Oda tager den sidste bid, lægger bestikket fra sig og tygger grundigt. “For mange, mange år siden boede der en

tjenestepige i huset her. Hver dag gik hun i skoven for at finde nødder og bær. Herren i huset fik hende til at slide og slæbe hver dag og nat, til hendes ryg smertede, og hænderne værkedede.

En dag, da hun gik i skoven, kom hun til en gravhøj omkranset af hvide sten. I det samme hun krydsede stencirklen, åbnede jorden sig og slugte hende.”

Oda gør store øjne og læner sig frem over sin tomme tallerken.

“Under gravhøjen havde de underjordiske deres rige. Pigen havde trådt på deres hjem. Det tilgiver de ikke nemt. Hvis man træder på gravhøjen, må man være tjener for dem for evigt. Pigen tiggede dem om ikke at gøre hende til tjener for dem:

‘Jeg er blot en stakkels tjenestepige. Min herre arbejder mig ihjel. Hav medlidenhed med mig.’

Dronningen for de underjordiske gav hende et valg: Enten kunne hun gå fri, eller hun kunne forsøge at bestå deres prøve. Så ville hun få en potte med guld. Pigen tænkte, at hvis hun blev rig,

behøvede hun ikke at være tjenestepige.”

Langsomt tager jeg en bid mere af madden. Den er salt, og fedtet smelter på tungen. Oda fortsætter sin historie.

“Så pigen gik med til prøven. Tænk at blive fri og sin egen herre. Men ...” Oda trommer i bordet med fingrene. “De underjordiske er snu. De ejer ikke medlidenhed. Prøven, de satte hende på, var nem. Hun skulle hente rent vand i åen og bære det tilbage til gravhøjen. Det var hurtigt klaret, for det gjorde hun ofte som tjener i huset.

Da hun kom tilbage, sagde hun: ‘Så, nu er opgaven løst. Giv mig potten med guld.’

De underjordiskes dronning rakte hende potten. Til pigens undren smilede den lille dronning. Men hun trak på skuldrene, tog imod potten og vendte sig for at gå. Men der var ingen udgang. Fortvivlet så hun på de underjordiske.

‘Du har vundet dit guld, men du valgte friheden fra. Eftersom du trådte på vores høj, skal du være

tjener for os. For evigt er gravhøjen dit hjem,' sagde dronningen.

Og sådan gik det til, at pigen gik fra at være tjener et sted til at være tjener et andet. Selvom hun blev den rigeste kvinde i landet, kunne hun ikke bruge det til noget."

Jeg rynker panden. Det var en underlig historie.

"Den ender ikke særlig godt," siger jeg.

Oda ryster på hovedet. "Tag dig i agt for de underjordiske. De er nogle lurendrejere, og deres magi er stærk. Kom aldrig i vejen for dem. Kun skovens magi er stærkere end dem."

Hun må være skør. Magi og mærkelige væsner? Men jeg er ikke bange. Det er alligevel bare et eventyr.

"Det var måske alligevel en historie for dig, hva'?"

Med et træk på skuldrene spiser jeg min mad færdig.

"Vi skal nok få det hyggeligt," siger Oda og klapper mig på kinden.

“Hold op. Jeg er altså ikke et lille barn mere,”
siger jeg. Jeg flytter hovedet fra hendes hånd.
Hun griner. “Nej, det er du vel ikke.”

Den eneste regel

Efter frokost kommer Oda hen til mig. Hun har taget et tørklæde over håret og har en kurv over armen.

Oda klapper mig på håret og siger: “Jeg går ned og køber ind. Der er en regel, mens jeg er væk: Du

må ikke må krydse
bækken bagerst
i haven. Du skal
blive her ved
huset.”

Jeg nikker og
tænker, at jeg
alligevel hellere vil
blive i huset. Jeg
har min iPad
med. På den
måde kan jeg
både tegne og
se videoer.

Et glas med
noget, der ligner
øjne, forsvinder
ned i bedstes kurv.
Jeg gyser. Var det
ægte øjne? Jeg så
nok forkert. Ingen
er så sær.

“Jeg
er snart
tilbage.

Købmanden
ligger ikke
langt væk.”

Stum

nikker jeg igen,
og mine øjne følger

hende, til hun
forsvinder ud i

entreen. Jeg kan

høre den høje

knirken fra

hoveddøren,

da hun åbner

den og lukker

den i igen.

Så er der stille.

Kun bornholmeruret

tikker højt. Jeg sukker

og åbner min iPad. Jeg

savner mine venner. De skulle alle lave noget vildt fedt i deres ferie. Ingen af dem blev tvunget til at sidde i et skodhus med deres oldgamle bedstemor. Mine forældre kunne ikke vente med at få mig af vejen.

Jeg trykker på den grønne taleboble og skriver til min mor:

Mor, jeg vil hentes nu. Hvornår kan du komme?

Jeg venter lidt. Der sker intet. Så dukker der en ny boble op.

Du bliver nødt til at blive, indtil vi også har ferie. Skat, giv det en chance, står der.

Det trækker lidt i mine mundvige. Jeg vil ikke græde. Jeg er stærk, jeg er klog, jeg er modig. Hurtigt åbner jeg YouTube, og snart er jeg forsvundet ind i min egen verden.

Knas! Med et ryk ser jeg op. Der kom et brag fra en brun dør over for der, hvor jeg sidder. Jeg sidder helt stille. Lytter. Lyden af uret synes endnu højere end før.

Tik-tak-tik-tak.

Er Oda kommet tilbage? Forsigtigt svinger jeg benene ud over kanten på sofaen og lægger iPaden fra mig. Endnu et knas lyder, denne gang lavere.

Så stille, jeg kan, lister jeg hen til den brune dør. Jeg trækker vejret dybt og trykker håndtaget ned. Den går op uden en lyd. Trappetrin forsvinder ned i mørket. Jeg ser mig omkring. På væggen sidder en kontakt. Da jeg trykker på den, blinker en pære et par gange og lyser så trappen op. Der er stadig mørkt for neden. Bittesmå trin lyder bag mig, og jeg farer sammen. En stor husedderkop piler hen over gulvet. Den er så stor, at jeg kan høre dens hårede fødder mod stuegulvet. Jeg skynder mig at lukke døren bag mig.

Stille sniger jeg mig ned ad trinnene. Kælderen er fugtig og kold, fyldt med fremmede lugte. Jeg fisker min mobil op af lommen og tænder lygten.

Reoler fylder væggene, og der hænger urter og skind fra snore i loftet. Stille lister jeg hen til en af reolerne. Jeg holder mobilen i strakt arm foran mig

som et skjold. Støvede krukke og glas fylder hver eneste hylde. Et gys løber ned over min ryg. I et glas ligger små, slimede kugler med en sort prik i midten. Det ligner fræg. I et andet er der noget, der ligner fingre. Jeg blinker. Hvad har Oda gang i?

Igen lyder en høj skramlen fra et hjørne. Jeg snurrer omkring og retter lyset mod lyden. Et laset tæppe ligger over et bur. Det er noget i buret, der rasler. Jeg holder vejret, går nærmere. Noget brun pels stikker ud der, hvor man kan se lidt af buret. Jeg rækker langsomt hånden ud. Mine fingre ryster en smule. Idet min hånd strejfer stoffet, lyder det høje knirk fra hoveddøren. Oda er hjemme! Jeg snurrer omkring og løber op ad trapperne. Hurtigt lukker jeg døren, styrter hen til sofaen og sætter mig. Med bankende hjerte samler jeg min iPad op. Kort efter stikker Oda sit hoved ind ad døren.

“Hej Loa-mus. Har du haft det godt?”

Jeg nikker. Jeg kan næsten ikke høre noget for mit eget hjerteslag, der bruser i mine ører.

“Godt,” siger hun og smiler.

Hendes manglende tand skiller sig ekstra meget ud i den dunkle stue.

“Jeg sætter aftensmaden over, så kan vi sludre sammen over maden.”

“Ja, Oda,” svarer jeg. Jeg lyder forpustet.

Oda rynker panden. “Oda lyder så formelt. Kan du ikke kalde mig bedstemor? Det er jo det, jeg er for dig.”

Jeg ved ikke, hvad formelt er, men jeg har ikke tænkt mig at kalde hende noget andet end Oda. Da jeg ikke svarer, sukker hun blot og smiler igen. Smilet ser en smule trist ud.

“Jeg kalder, når der er mad,” siger hun og forsvinder ind i køkkenet.

Jeg har en fornemmelse af, at jeg ikke burde være gået ned i kælderen alene.

Judith Sølvkjær er uddannet biolog og arbejder til dagligt som naturvejleder i en bjælkehytte midt i skoven.

Hun debuterede med fantasyromanen Aglyphe i 2022. Tidligere har hun været medforfatter på en serie af børnebøger, der fokuserer på natur- og sproglæring gennem historiefortælling.

 @judith_solvkjar